

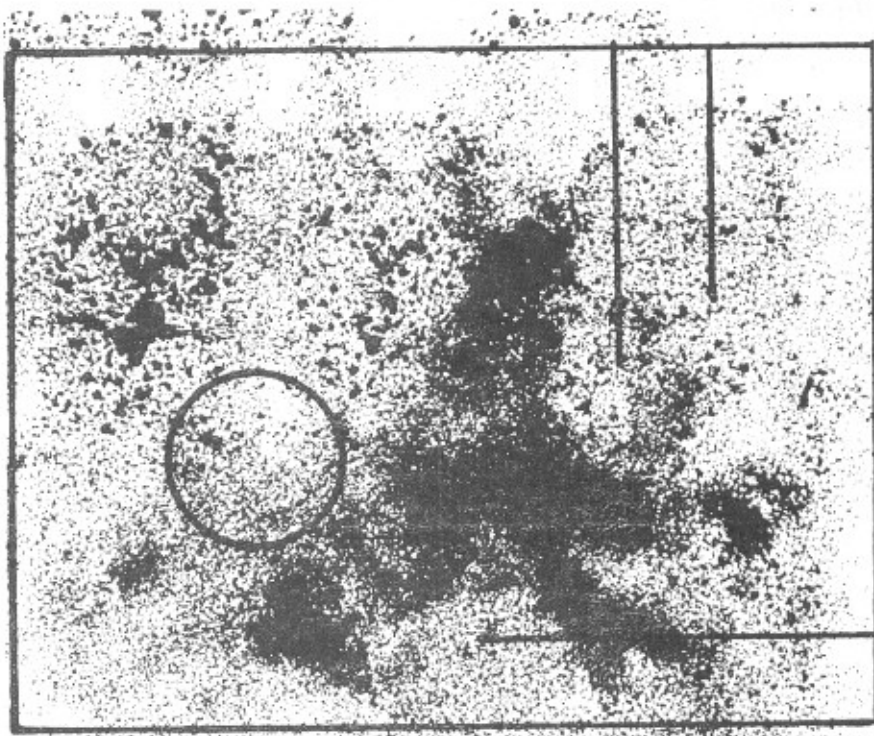
A KÖR

Már késő volt és az utcán hideg, a piros lámpánál egy torzonborz, részeg pasas monológot intézett hozzánk, még hadonászott is, úgyhogy kishíján leverte a szemüvegemet, különben egyrészt tiszta Beethoven volt, másrészt tiszta hülye, megborzongtam, talán a hidegtől, talán mástól, ezt akkor már nem lehetett pontosan tudni, álmosak voltunk, de biztos voltam benne, ez majd rögtön elmúlik, mielőtt megérkezünk a jólismert lakásba, ahol mindig szerettem lenni és ahová most azért mentünk, igen, tudtam, hogy miért, és az volt az ijesztő benne, hogy mind a ketten ugyanarra gondoltunk, tudtuk, és ez felért részemről egy beleegyezéssel, pedig hát ha határozottan ki kellett volna jelentenem, hogy akarom, vagy csak nyíltan rábólintanom, akkor nem tudom, mire jutottunk volna, nagyon féltem ettől az egészszől, „rosszul neveltek ezek?“, kérdezte egyszer a szüleimre, nem, nem hiszem, a nővérem például sokkal felszabadultabb ilyen téren, bennem saját magamtól alakult így, hogy ez valami tőlem egészen távolálló dolognak nézett ki, számomra idegennek és ezen nem sokat tudott változtatni az sem, hogy velem voltam, velem, akivel évek óta ismertük egymást és annak is több hónapja volt már, hogy felfedeztük köztünk a szerelmet, biztos voltam benne, hogy szerelmes vagyok és hogy ő is az, meg akkor már jóideje

azt is tudtam, mi az, hogy kívánni, és mégis összeszorított valami félelem, pedig tudtam, később sem tehet szemrehányást nekem a lelki legfelsőbb bíróságom ezért a néma beleegyezésért, hiszen olyan volt ez a kapcsolat végre, amilyennek az én kritériumaim szerint lennie kell, azt is éreztem, mikor, ha nem most, térben és időben együtt volt a szerelem és mivel ismertem magamat már húsz éve, azt is sejtettem, abba akár évek is beletelhetnek, míg ilyen színvonalú kapcsolat összejön valakivel, pedig akkor néha már úgy éreztem, hogy valamit nem ismerek, amit az emberek többsége igen, mintha kívül állnék egy körön, bár ezt a gondolatot igyekeztem távoltartani magamtól, ettől függetlenül a közelemben férfözött időnként, kíváncsi voltam, de annyira sose, hogy belevágjak, persze lett volna már alkalom rá, csak nem olyan, mint amelyet elképzeltem, vagy ha mégis, hát egyszerűen kölyöknek éreztem még magamat ehhez, gyakran megdöbbenek az olyan 14–15 éves lányokon, akiknek ez teljesen mindegy, és nem tudom elhinni, hogy én vagyok konzervatív és nem ők hülyék, talán az én generációm az utolsó, amelyik ezt még komolyan veszi, de most nem erről, éreztem azon az éjszakán, hogy a kör ki-

nyílt előttem, csak be kell lépni rajta, és ezek a lépések nem lesznek könnyűek, míg zuhanyozott, gyorsan felhajtottam három pohár bort, alig ment le, nem szeretem a bort hirtelen nagy mennyiségben, csak lassan, szopogatva, de muszáj volt lemennie, gondoltam, hogy ettől majd kicsit feloldódom talán, ami igazán rámfért volna, ott ültem a fotelban, fáradt voltam, de éber és remegtem, mert tudtam, nemsokára bejön, ez a vágy tele volt szorongással és nem voltam biztos benne, hogy meg fog tudni történni, hogy nem fogok majd beleütközni a saját gátlásaim korlátjába, néztem a holdat, valami egész furcsa alakot mutatott, olyan volt, mint az új főnökünk feje, aki aznap jött be hozzánk először a számfejtésre és öt perc alatt tíz embernek ellenszenves lett, ezt nevezem teljesítménynek, hirtelen összerendeztem a fürdőszobaaajtó nyílására, aztán a zuhany alatt megint éreztem, hogy félek, ezért igyekeztem mindenféle másra gondolni, a fél éves költségvetés pontjait próbáltam magamban összeszedni, meg azt számolgattam, hogy mennyi pénz jött össze az egyik kolleganő nászajándékára, a számba rágtam, hogy inkább ilyen dolgokkal foglalkozzak, minthogy még jobban megijesszem magam, az előszoba ajtaja dallamosan nyikorgott, a szobában egy kislámpa adott fényt homályosan, szükségem volt rá, életemben

először féltem a sötétől, úgy éreztem, muszáj látnom az arcát, hogy legyen valami, ami segít nekem, hogy kiolvashassam a szeméből a szeretetet és bátorítást, hogy erőt merítsek, sejtettem, hogy nem lesz könnyű ez, még vele sem, pedig ő az egyetlen, akivel számomra akkoriban elképzelhető volt egyáltalán, tele voltam mindenféle érzéssel, de leginkább zavarral, és féltem a csalódáskeltéstől, hiszen teljes tapasztalatlanságomat adhattam csak, nem azt, amit szerettem volna, meg szégyelltem magam az esetlenségemért, a testem tökéletlenségeiért és az egész képért, amit néha mintha kívülről láttam volna, és hálás voltam az igyekezetéért, hogy segítsen nekem, de az persze egyedül rám várt, hogy szétromboljam magamban azt a szívós védelmi erődöt, ami kóros szeméremből és merev gátlásokból állt, mióta az eszemet tudom, az ágy kényelmes volt és széles, felszabadultabb vágyakat feltételezett volna, amiről akkor nem volt szó, a paplanhuzat apró virágai elmaszalódtak előttem és úgy tűnt, hogy minden egyes idegsejtem cikázni kezd külön-külön, pedig az agyam mintha görcsbe rándult volna, minden olyan kristálytisza volt darabonként, együtt mégis zavaros és összekuszált, aztán az érzésekre próbáltam koncentrálni és elengedni magam, hogy megtörténjen, amit úgy hívnak, az övé lenni, így hívtam, az övé leszek, az övé leszek, az övé, és csak az volt biztos, hogy semmi se biztos, hirtelen átvillant rajtam a gondolat, hogy most, most bármi legyen is az, meg fog történni, egy pillanatig túl józan voltam, majdnem céltudatos, de ez talán nem is igaz, szerelem volt ami történt, és furcsa volt, tudtam, közel se azt éreztem, amit kellett, vagy lehetett volna, azt hiszem, az első gyönyör nem valami nagy gyönyörűség, mikor két külön világ felfokozottan és túlfeszítetten egymásbaütközik, ez egy objektív információ az egészről, de nem feloldódás és nem kiteljesedés, és mégse voltam csalódott, csak nyugodt, sokkal nyugodtabb, mint vártam, és a nagy asszonyi érzések he-

lyén nem volt semmi, csak kérdőjelek felém, fürkésztem magamat, hogy vajon mit érzek, de hiába, semmi különöset, semmi egetrengetőt nem éreztem, stabilan állt a belső bútorraktáram, én sejtettem, hogy ez csak addig tűnik nagy dolognak, míg az ember túl nem esik rajta, egyébként a lányok is ezt mondták, a számfejtésben, hogy utána már természetesnek látszik, bár ez azért túlzás, nem ilyen egyszerű, a körbe léptem, de még mindig elcsodálkozom néha, hogy odatartozom, ahová meglett, komoly, felnőtt emberek is, ez már későbbi, akkor csak az jutott eszembe, hogy nálam nagyon könnyen megbánódnak a dolgok, mert elég szigorú vagyok magamhoz, és nem is kéne más, csak adja isten, hogy ezt ne bánjam meg, hogy ő ne devalválódjon soha a szememben, aztán reggel a fürdőszobában farkaszemet néztem magammal a tükörben, amit nem szoktam, és próbáltam az eseményhez illően komoly képet vágni, már-már sikerült, mikor eszembe jutott, hogy nagyon korán van, az undormány osztályvezetőnk még biztos az igazak álmát alussza, az igazak álmát, pont ő, ezen bosszankod-

tam, aztán az ablakon bevillant a fény, kilestem, szerencsém volt, a nap csillogva fogta körül a várost, szép volt és én a szépségnek mindig nevetéssel tudok örülni, nevettem és nem tudtam, hogy jól teszem-e, de boldog voltam szemlátomást, mondhatnám, ha ez a „boldogság” nem lenne egy hülye és elcsépelte szó, bár én ritkán csépelem, de akkor éppen nem törődtem vele, hogyan is lesz tovább, mert egyébként olyan volt ez az egész ügy, mint egy század eleji romantikus regény, amiben a két szerelmes szívet leküzdhetetlen akadályok gátolják meg abban, hogy boldogok legyenek, ah, csak azok általában jól végződnek, míg nekünk erre nem sok esélyünk volt, de majd csak lesz valahogy, gondoltam, majd eldől, bár az én dolgaimra éppen az nem jellemző, hogy eldőlnek, ha lehetne egy napon említeni a határozottságot meg engem, de nem lehet, és éreztem, hogy ezzel most ott vagyunk, ahol a part szakad, vagy inkább ott, ahol még jobban szakad a part, de ez akkor pont nem számított nekem és fikarcnyit nem érdekelt az se, hogy egyébként milyen idétlen és elvetemült dolog az élet, hahó!